

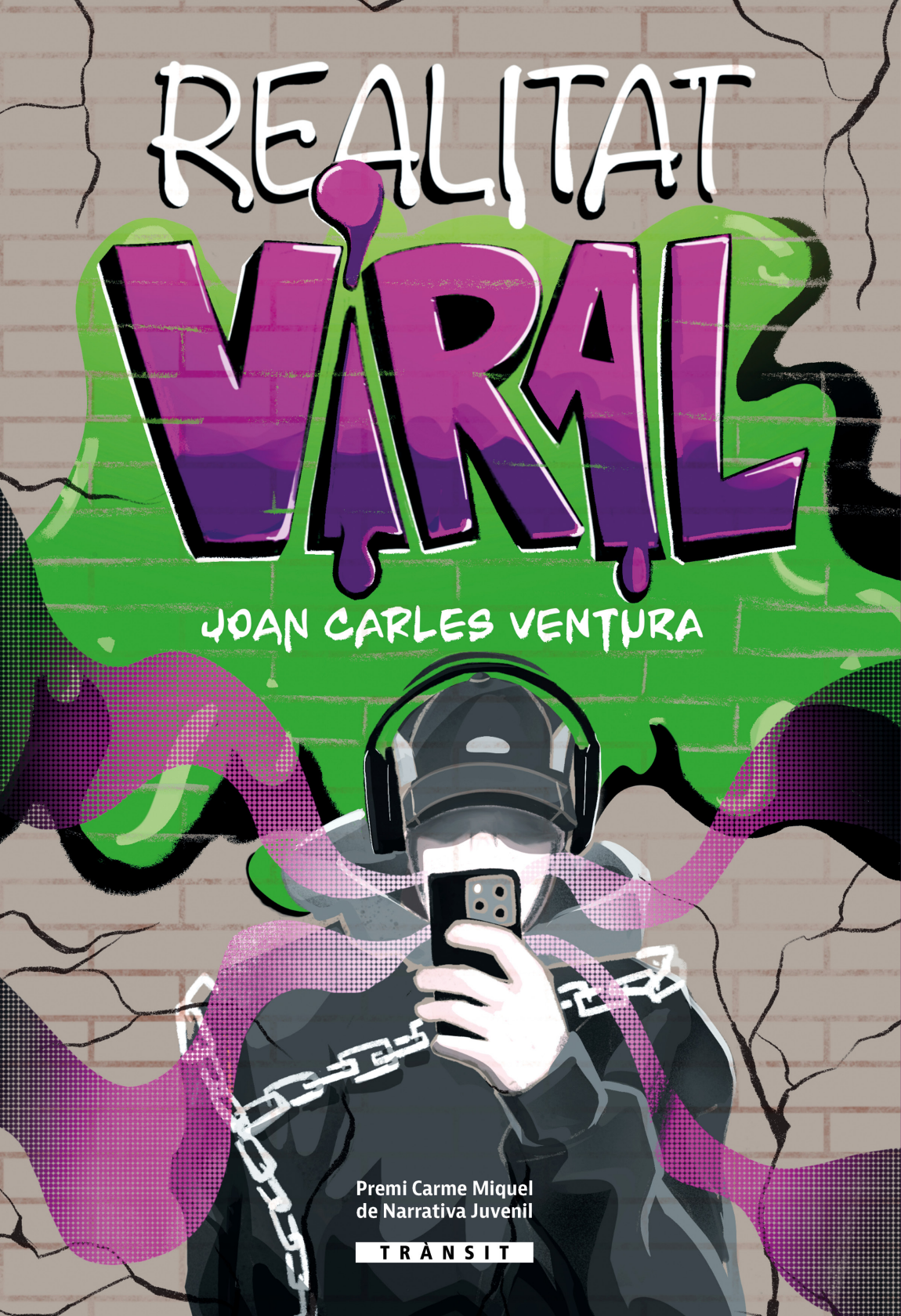
# REALITAT

# WIRAL

JOAN CARLES VENTURA

Premi Carme Miquel  
de Narrativa Juvenil

TRÀNSIT



I



Com si tinguera un TOC, la jove va comprovar per enèsima vegada que el cercol de llum LED estava en posició i va tornar a repassar que tots els paràmetres de la càmera del mòbil foren els correctes. Tot seguit, va respirar fondo, va tancar els ulls i va comptar mentalment fins a deu abans de deixar que l'aire li isquera amb suavitat dels pulmons i s'emportara bona part del seu nerviosisme. En acabar aquell ritual supersticiós, va decidir que ja estava a punt, va prémer el botó i va iniciar una nova retransmissió en directe per a la seua comunitat de Twitch.

–Hola, hola, holi, amigues i amics del planeta! –va saludar somrient, mentre recitava de memòria la seua entradeta habitual–. Benvingudes i benvinguts a un nou streaming de Te amb Tina, un canal per a amants del te verd, la verdura i totes les coses verdes i naturals en general. Jo soc Tina Conte i hui m'acompanya al meu estudi una convidada molt especial: la gran Corona Boreal, famosa exploradora urbana que totes i tots coneixeu bé perquè seguïu, com jo, les emocionants aventures que publica al seu canal *urbex* de YouTube i esteu *living* amb les impressionants fotaques i els vídeos flipants que puja als seus perfils d'Instagram i TikTok. I, si no la coneixeu i no la seguïu encara, ara és bon moment per començar a fer-ho. Com estàs, Corona? –va preguntar a la xicona que seia callada al seu costat, amb la caputxa de la dessuadora cobrint-li el cap de manera que resultava impossible distingir-li el rostre.

–Molt bé –li va respondre l'entrevistada–, encantada d'estar ací.

–El plaer és tot meu, de veres, mil gràcies per haver vingut hui a explicar-nos l'última acció reivindicativa en què has participat...

De sobte, una vibració breu –imperceptible per als espectadors d'internet, però perfectament audible en la intimitat de l'estudi– va interrompre el fil del diàleg i va desconcentrar, per un instant, l'entrevistadora.

–Perdona –es va excusar la convidada, mentre es treia el mòbil de la butxaca i intentava apagar-lo precipitadament–, m'he oblidat de silenciar-lo.

–No et preocupes, són coses del directe –la va disculpar l'amfitriona.

–Com comprendreu, amiguis del verd verdós –va continuar la periodista, tornant a lluir el seu millor somriure–, la nostra protagonista ha acceptat que parlem amb ella a condició de poder mantindre l'anonimat. Per què? Doncs perquè en la seua última incursió l'ha feta grossa: ací on la veieu, aquesta intrèpida xavala i un grup de col·legues seus del moviment Rebel·lió o Extinció són els responsables d'haver omplit amb ciment els díhuit forats del club de golf del Saler, a València. Un *zasca* en tota regla al malbaratament de recursos en plena onada de calor i en plena temporada de sequera.

El mòbil de la convidada va tornar a vibrar durant uns instants entre les seues mans, però aquesta vegada l'entrevistadora va decidir ignorar la interrupció.

–L'original protesta d'aquests valents ecoactivistes va tindre lloc el passat dos de juliol de matinada i es va dur a terme simultàniament en diverses instal·lacions recreatives de Barcelona, Madrid, València i Biscaia sota el lema «El golf no té cabuda en un món sense aigua». A més de tapar els forats,

ella i els seus agosarats compis van tindre el detall de plantar també algunes pancartes reivindicatives i flors al voltant de cada *green* per conscienciar els golfistes i totes les persones que ens vam despertar l'endemà amb l'al·lucinant notícia de l'assalt. I la pregunta, Corona, és: com se vos va acudir aquesta idea tan genial?

–Doncs tot va vindre a partir d'una imatge que...

De sobte, com si un llamp li haguera travessat els pensaments, l'entrevistada es va quedar en blanc. La pausa va durar uns quants segons més enllà del que era convenient i, al cap d'aquell lapse incòmode, la xica va decidir fer un gir inesperat a la situació:

–Disculpa, Tina, t'importa si continuem la conversa un altre dia?

I, en dir allò, l'enigmàtica jove de la caputxa va abandonar l'habitació teclejant missatges de text a tota velocitat sobre la pantalla tàctil del mòbil i deixant absolutament estupefactes la jove comunicadora i els prop de deu mil membres de la seua comunitat virtual que estaven connectats online.



## EMOCIONS I DESAPARICIONS

Només posar un peu al carrer, el seu telèfon va tornar a vibrar amb ímpetu emergent. Aquesta vegada, però, no es tractava de cap missatge; era Hass qui telefonava i, coneixent-lo, el seu amic no pararia d'atabalar-la fins que no li responguera.

–Ari a l'aparell –va contestar finalment, desplaçant la icona verda sobre la pantalla.

La jove exploradora i activista que feia servir el *nick* Corona Boreal al seu canal de YouTube i als seus perfils d'Instagram i TikTok, es deia en realitat Ariadna Arbó –Ari per a amistats i familiars–. Un parell d'anys arrere s'havia donat a conèixer a internet amb el sobrenom d'Ari Urbex, però la seua veritable identitat havia sigut revelada públicament per la premsa després que haguera desmantellat una perillosa organització clandestina dedicada a l'elaboració i comercialització de productes fitosanitaris falsificats. Arran d'haver protagonitzat aquell succés tan sonat, Ari va haver d'esborrar tots els seus comptes a les xarxes socials i va haver de mantindre un perfil baix durant una llarga temporada –entre altres coses, perquè els seus pares la van castigar sense wifi i sense poder eixir a explorar cap edifici abandonat durant tot un interminable semestre–. Quan per fi va tornar a l'acció, va decidir rebatejar-se com a Corona Boreal perquè, segons la mitologia grega, aquesta constel·lació representa la diadema que la princesa Ariadna va rebre en casar-se amb el déu Dionís i ascendir amb ell al mont Olimp.

Era una manera d'encobrir el seu nom, però deixant-hi pistes subtils per als qui –com ella– no es quedaven en la mera superfície i gaudien buscant els perquè de tot plegat.

–Què ha passat, tia? –la va interrogar el seu col·lega, a l'altra banda de la línia–. Per què has pirat de l'entrevista sense més ni més?

–No te n'has assabentat?

–De què?

–D'això de la xica.

–De quina xica?

–De veres no has rebut cap alerta per WhatsApp ni per Telegram?

–No ho sé, estava pendent de veure't a Twitch i au.

–Segur que t'han arribat un muntó d'avisos, revisa-ho i veuràs; el meu mòbil trau fum!

–Ara ho mire...

Després d'uns segons, Hass va tornar a intervindre:

–Et refereixes a la moguda de la xica que porta desapareguda des d'aquest matí i la família l'està buscant desesperadament?

–Exacte.

–Doncs sí –va confirmar el xicon–, m'ha arribat a través de diversos contactes un cartell amb la foto d'una tal Jessica Arroyo i la crida desesperada dels seus pares perquè la gent aporte pistes que puguin facilitar-ne la localització. Però què té a veure això amb la teua entrevista? No pille el *link*...

–Crec que conec aquesta xica, de l'insti. Però millor t'ho explique en persona. Estàs a casa?

–Sí.

–Doncs ara hi vaig!

Hass estava per comentar-li que havia quedat més tard amb uns companys de classe per pegar-li dur al FIFA amb la Play, però la seua amiga li havia penjat abruptament, deixant-lo amb la paraula a la boca. D'altra banda, la seua amiga no era només amiga; era més que una amiga. Encara que no havien acabat de definir què eren exactament, per a ell, ella era la seua *bae*: la seua persona preferida *before anyone else*. I ho era, sobretot, a partir del que havia succeït a primera hora del passat 2 de juliol, després de la incursió al club de golf del Saler. L'alegria d'haver aconseguit dur a terme la reivindicació amb èxit va fer que es deixaren portar per l'eufòria i que es feren –per fi– l'esperat bes amb el qual tots dos havien fantasiejat en innumbrables ocasions. Aquell acte de passió irrefrenable, consumat a vora mar, sota la tènue llum de les estrelles, va ser una experiència mística; la culminació d'una sòlida amistat nascuda temps arrere a l'interior d'una vella casa de camp abandonada i forjada a força de compartir llargues converses íntimes, somnis utòpics i emocionants aventures de cap de setmana. La penetració entre ells era tan profunda que, amb un simple gest –o fins i tot mitjançant un emoji–, eren capaços de comunicar-se pensaments i sentiments amb un grau de sofisticació sorprenent. Amb la unió dels seus llavis i els seus cors, aquella nit havien segellat un pacte tàcit de confiança mútua i havien refermat encara més els seus llaços de complicitat.

## COINCIDÈNCIES?

Ariadna va tardar uns deu minuts a recórrer en bicicleta els tres quilòmetres i escaig que separaven el cèntric estudi de Tina Conte del perifèric barri on residia Hass. Era una ciclista experimentada i cada dia es desplaçava pertot arreu sobre dues rodes. Coneixia de memòria cada racó de la ciutat, cada pam de carril bici i cada possible dreuera a través de qualsevol parc o jardí. A més, cada quinze dies, solia anar de cap de setmana al pintoresc poblet serrà on s'havia criat el seu pare i allà passava els matins recorrent amunt i avall el terme municipal a llocs de la seua flamant *mountain bike*. De passada, durant les seues excursions, preparava les incursions als edificis abandonats i als fantasmagòrics llocs en ruïnes que després protagonitzaven els vídeos del seu exitós canal *urbex* de YouTube. La bicicleta representava per a ella dos valors essencials de la seua filosofia vital: llibertat i independència.

–Ari? Endavant, passa, passa –la mare de Hass li va obrir la porta del seu humil piset amb un lleuger gest de contrarietat, però sense que li faltara l'encantador somriure d'orella a orella amb què sempre acostumava a rebre-la–. Hui no t'esperava a tu per ací, sinó als amics de Hassan...

–Canvi de plans –va eixir al pas el seu fill adolescent, acudint al rescat de la seua millor amiga.

–Doncs em pense que vos posareu morats menjant-vos totes les *hatita* que he preparat esperant que es presentara ací una tropa de jovenets famolencs.

–Has fet *hatita*? Mmm, m'encanten! –va exclamar la nouvinguda, llepant-se els llavis amb delit–. Moltíssimes gràcies, Dihya!

–De res, ara vos les porte a l'habitació.

Les *hatita* –més conegudes pel nom àrab de *baghrir*– són unes delicioses i esponjoses coques foradades, típiques del Magrib, que se solen servir calentes, untades amb mantega i mel, acompanyant el te o el café. Els pares de Hass eren originaris d'Oujda –Wjda en berber–, una important ciutat marroquina situada a l'extrem est del país, a poca distància de la frontera amb Algèria. Dihya i Ahmed, els pares de Hass, hi havien crescut com a veïns al barri de Hay Essalam. L'any 1980, després dels incidents de l'anomenada Primavera Berber i la dura repressió de les protestes per part de les autoritats algerianes i marroquines, els pares d'ella –és a dir, els avis de Hass–, compromesos fins al moll de l'os amb el moviment cultural amazic i implicats en la revolta ètnica de la Cabília, es van veure obligats a fugir. Es van refugiar a Europa i van recalar primer a Marsella i, més endavant, a València. Temps després, Ahmed també va emigrar a la península Ibèrica per a millorar les seues condicions de vida i, a la capital del Túria, es va retrobar amb la seua antiga companya de la infància. Van començar a festejar, es van casar i, fruit de la seua afortunada unió, el 20 d'abril del 2008, va nàixer el jove que ara compartia creps meloses amb Ariadna i que, gràcies als atzarosos vaivens de la seua família, parlava fluidament l'amazic, el valencià i el castellà i xampurrejava l'àrab, l'anglès i el francès.



–*Mmm, ai isbeh!* –va exclamar la jove, intentant expressar la seua satisfacció en dialecte tarifit–. Ho he pronunciat bé?

–Més o menys –li va mentir ell, sense gosar corregir-la per no encetar una altra de les seues interminables converses sobre matisos idiomàtics–. Mare meua, quantes *hatita* t’has cruspit ja? No penses parar fins a acabar-te-les totes?

–És que pedalejar fa vindre gana!

–Està bé, com vulgues, més dolços em sabran després els teus llavis –va fer broma el xicon, somrient-li amb picardia–. Però anem al quid de la qüestió: m’expliques d’una vegada per què has interromput l’entrevista amb la Tina i has pirat sense més ni més? I sobretot: m’expliques què dimonis té a veure el teu desaire en directe amb la desaparició de la tal Jessica Arroyo?

–D’acord, t’ho explique: resulta que, un minut abans de l’inici de l’emissió de Twitch, m’he recordat que no havia posat en silenci el mòbil i que el tenia en mode vibració. Llavors, quan he intentat silenciar-lo, he vist que m’havien arribat al WhatsApp, al Telegram i al mail desenes de missatges amb la foto de la xica i la petició dels pares perquè la gent els ajude a trobar-la.

–La veritat és que el cartell s’ha tornat viral... –va apuntar Hass.

–No m’estranya, sol passar quan es tracta de menors. El cas és que, com més veia repetida la imatge, més em volia sonar la cara de la desapareguda. Fins que m’he adonat que, a part d’haver-me-la creuat alguna volta per l’insti, la xica és també seguidora del meu perfil de l’Insta i del meu canal de YouTube.

–Això no és cap novetat, a tu et segueix un fum de penya. Què tens ja, prop de vint mil followers?

–Sí, més o menys, no ho sé. La qüestió és que no es tracta d'una seguidora qualsevol; te'n recordes que fa uns mesos, pel maig, et vaig comentar que havia descobert un perfil d'una tia que anava del pal *e-girl* i publicava fotos seues fent cosplay en algunes de les localitzacions que jo havia explorat i gravat prèviament?

–Voldràs dir «que tu i jo havíem explorat i gravat» –li va retraure el xic.

–D'acord, sí, tens tota la raó –va admetre ella–; *zasca* en tota regla i ben merescut. Però saps de qui t'estic parlant o no?

–Crec que sí, una xicona que em vas mostrar un dia posant en roba interior, vestida d'un personatge anime, a la vella fàbrica de taulells del teu poble.

–Exacte! S'hi havia fet fotos de postureig cosplayer a les naus abandonades del vell teular, a les instal·lacions de l'antiga embotelladora i també a les ruïnes del molí de paper del tram alt del riu.

–Mmm, sí, ara recorde, aquella tia estava que es trencava... –va comentar Hass amb malícia, intentant incitar la gelosia de la seua parella.

–No sigues *matxirulo* i atén: la tal Jessica Arroyo, la xica del cartell, és la tia que pujava fotos eròtiques a Instagram fetes en molts dels llocs abandonats que tu i jo hem visitat junts i en altres llocs similars. O siga que, fins a un cert punt, ella també és una exploradora urbana...

–I què? No veig on vols anar a parar, Ari.

–És una mica retorçut –es va justificar la jove–. Des que he lligat caps i he reconegut la desapareguda, no deixo de donar voltes a una teoria absurda que em ronda pel cap...

–Quina teoria? M'estàs creant un hype que ho flipes!

–T’ho explique si m’antes una altra *hatita* i encens l’ordinador perquè ens posem a estalquejar a fons les xarxes socials de la tal Jessica.